

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Doch Hij, barmhartig zijnde, verzoende de ongerechtigheid, en verloor ze niet, maar wendde dikwijls zijnen toorn af, en wekte zijne gansche grimmigheid niet op; en Hij bedacht dat zij vleesch waren, een wind die henegaat en niet weder keert.

Psalm 78 : 38, 39.

's Menschen Geestelijke en Stoffelijke Schepping volgens de Leerlingen van Oude en Nieuwe Openbaring.

(Vervolg en Slot van bladzijde 37.)

De Elementen zijn Eeuwig.

Dat leidt mij tot een punt van nadere bespreking. Allen wier lichamen aan de schoot der aarde zijn toevertrouwd, verdwijnen uit het gezicht. Verdwijnen zij uit het bestaan? Neen. De elementen zijn eeuwig, zonder begin en zonder einde, aldus heeft ons God geopenbaard. Eenige jaren geleden werd de ontdekking gemaakt, en alle wetenschappelijken zijn ook tot die oplossing gekomen, dat men geen atoom of fundamenteel beginsel kan vernietigen, omdat het eeuwig in zijnen aard is. Het kan georganiseerd en ontbonden worden, maar het blijft zijn 'oorspronkelijke essence behouden. Doch de Heere openbaarde dit door den Profeet Joseph Smith voor bijna honderd jaren geleden. Wij hebben het genoeg gemaakt om in het licht dier waarheid te kunnen wandelen. Het doet ons goed om te weten dat de wetenschappelijke wereld het thans heeft aangenomen. En toch verklaren velen onzer predikers de onmogelijkheid eener opstanding des lichaams. Sir Oliver Lodge, die, het spijt mij te zeggen, weggeleid wordt door een dwaalbegrip, — spiritisme genaamd — zegt dat de geest des menschen blijft bestaan, dat het na den dood blijft voortleven, maar de opstanding van het lichaam is eene onmogelijkheid. Wat weet hij van heilige mogelijkheden? „Bij de menschen is dat onmogelijk, maar bij God zijn alle dingen mogelijk”; en de Heere heeft de echtheid daarvan zelve verklaard. Jezus Christus heeft het zelf verkondigd, zooals ge in het vijfde hoofdstuk van Johannes (versen 28, 29) kunt lezen: „Verwondert u daar niet over, want de ure komt, in welke allen die in de graven zijn, Zijne stem zullen hooren, en zullen uitgaan; die het goede gedaan hebben tot de opstanding des levens, en die het kwade gedaan hebben tot de opstanding der verdoemenis.” Daar is de ernstig te overwegen gedachte omtrent hen die

heengegaan zijn. Wat zal hunne toekomst zijn? Mannen die hunne levens op het oorlogsveld verloren, zijn geen moordenaars, zij waren geen sluipmoordenaars, en in 't bijzonder als zij daarin gingen gelijk als onze jongens in den laatsten oorlog, tot omverwerping der tyrannie, om de verdrukking te doen verdwijnen, ter vernietiging van het militarisme in de wereld, zoodat de mensch vrijheid moge genieten; dat die regeeringshoofden die over de wereld begeerden te heerschen, in hunne waanzinnige bewegingen verhinderd zouden worden. Een glorieus beginsel, dat zij niet slechts voor Amerika, voor de Vereenigde Staten vochten, maar voor de bevrijding en zegen van het menschedom, voor al de Europeesche naties en voor velen die niet tot Europa behooren, het doel wat zij beoogden was de verlossing van het menschedom van der tyrannie, en het kwaad dat toen bestond en mogelijk zal blijven voortduren en vermeederen.

God zegene hen voor hunne edele werken! Wat? God de oorlog zegenen? Ja, rechtvaardigen oorlog. Wij lezen in den bijbel van een oorlog in den hemel. Lees daaryoor hoofdstuk twaalf der openbaring van Johannes. Het spreekt van een oorlog in den hemel; dat Michaël en zijne engelen en de draak en zijne engelen tegen elkander krijg voerden en de draak en zijne volgelingen overwonnen geworden zijnde, werden uit den hemel geworpen. Zij kwamen tot deze aarde neer, alzoo dat we hier met den duivel te kampen hebben; hier, op deze aarde. Overal waar kwade strijd is, waar ongerechtigheid de hoofdrol heeft, waar verdorvenheid en zonde den toestand en handelingen van het volk karakteriseeren „daar is de duivel de rentmeester” en den een of anderen tijd zal de schuld moeten worden vereffend. Maar de tijd is zeer nabij dat de Satan en zijn heir gebonden zal worden, en de aarde wordt overgedragen aan den rechtmatigen eigenaar. Jezus de Christus zal, als Koning der koningen en Heer der heeren, over de geheele aarde regeeren; en zij die in dit grootsche werk van de verlossing der menscheid verbonden zijn, zullen met Hem zijn in die groote belooning die komen zal.

Het oordeel zal komen.

Hebt ge ook begrepen wat Hij tot Zijne vroegere Apostelen zeide omtrent den tijd dat het oordeel zou komen? (Mattheus 25 : (31-33). „Het is den mensch gezet eenmaal te sterven en daarna het oordeel.” Hebr. 9 : 27.

Diepzinnige gedachte! Het oordeel over allen die in de graven zijn, of ze al of niet in den oorlog waren, of ze wel of niet goed waren, met de gevolgen der oorzaken te dragen, zoo het goede werd betracht, zal ook goed worden ontvangen, gelijk als Paulus zeide: „Dwaalt niet, God laat zich niet bespotten. Want zoo wat de mensch zaait, dat zal hij ook maaien.” (Galaten 6 : 7.)

Vergelding is een eeuwig beginsel, maar de algemeene gedachte is dat er na den dood geene vergeving is, zoodat wanneer iemands lichaam in het graf nederdaalt, er nimmermeer een kans voor hem is; dat hij dan naar den hel zal gaan om in vuur en sulfer in eeuwigheidsdaar gepijnigd te worden, en er geen wijze van ontkoming is; doch dat is van den duivel, het is niet van den Heere. Christus heeft dat niet geleerd,

noch Zijne apostelen. Gerechtigheid zal evenwel haar deel hebben. Gij vindt dit prachtig weergegeven in het boek van Mormon (Alma 42), dat genade evenals gerechtigheid een eeuwig beginsel is; het eene kan het andere niet te kort doen, zoodat als gerechtigheid hare aanspraken laat gelden, de zondaar, die willens en wetens tegen het licht en de kennis in zondigt, snood en tartend zijnde, zijn straf zeker zal ontmoeten. Hij bezit de geest van Satan, de geest van rebellie, welke hij in den hemel toonde alvorens deze aarde geschapen en hij buiten geworpen was. Gerechtigheid duurt voort en zal haar deel hebben en als aan de gerechtigheid voldaan is geworden, zal de genade hare aanspraken maken en vergeving wordt dan voor den bekeerling mogelijk. Het zij zoo, maar kan iemand bekeeren nog nadat hij naar de hel is verbannen? Gij kunt die uitdrukking bezigen als ge verkiest, omdat het eën gewone term is; de algemeene gedachte der godsdienstige wereld is dat wanneer iemand sterft, hij onmiddellijk naar den hemel of naar de hel gaat. Wel, wanneer onze geest het lichaam verlaat, zullen we ondervinden dat we gaan moeten naar een plaats die in overeenstemming is met onzen toestand, den aard van onzen geest, geschikt voor elkander. De goede zal dan overgaan naar het goede, terwijl de boozen naar de voor hen geschikte sfeer worden verwezen, zooals we in het boek van Mormon kunnen lezen, (Alma 40). Als gerechtigheid haar deel heeft gekregen, en de straffijd is voleindigd als Jezus zegt „de laatste penning is betaald” — en niemand met eenig karakter zal zijn straf willen ontloopen, en als hij de laatste penning heeft betaald en aan gerechtigheid voldaan heeft, hoe lang het ook mag hebben geduurd — wat dan?.... dan stapte de genade in; en als die zich bekeert, kan hij vergeving ontvangen.

Bekeering is de Sleutel tot Vergeving.

Dat is de sleutel tot vergeving — bekeering; en laat mij hier tot mijne vrienden de Heiligen der Laatste Dagen zeggen, geene ware vergeving der zonde kan worden ontvangen tenzij wij oprecht bekeeren; en ons is gezegd: „Hierdoor kunt ge weten indien een mensch zich van zijne zonden bekeert. Zie hij zal ze belijden en dezelve verzaken.” Leer en Verb. 58 : 43. Dat is de ware bekeering; en bekeering brengt vergeving. Vergeving is een der groote eeuwige beginselen van God, onzen Eeuwigen Vader. Hij ziet met medelijden op den zondaar neder, als ik die uitdrukking in verband daarmee mag bezigen. Ja, Hij wenscht niet dat iemand zal verloren gaan, maar veel meer dat zij zich bekeeren en tot een kennis der waarheid komen; want Hij is onze Vader, wij zijn Zijne kinderen, letterlijk en waar en Hij verlangt ons gelukkig te zien. Maar Zijne zegeningen kunnen slechts op de eeuwige beginselen van gerechtigheid ontvangen worden, en zoodoende, indien we ons van zonde bekeeren, ons er van afkeeren, die voor den Heere belijden, de middelen/ aanwenden die Hij ons heeft gegeven om tot Hem te gaan, wil Hij gehoor verleen en zich naar ons overbuigen; en door Heilige voorschriften, door eeuwige beginselen van recht zal Hij ons vergeven. Vergeving is goed. Dat is een heerlijk iets om te weten, en zijn dankbaar tot God dat wij het weten, en vele andere groote en glorieuze dingen die Hij ons in deze dagen heeft geopenbaard.

Nu, al deze, onze geliefde vrienden die ons verlaten hebben, zullen, den een of anderen tijd, moeten verschijnen voor het oordeel. Den Apostel zegt „het is den mensch gezet eenmaal te sterven en daarna het oordeel.” Het oordeel zal over ons komen, broeders en zusters. Wij lezen in den tweeden zendbrief aan de Corinthiërs 5 : 10 : „Want wij allen moeten geopenbaard worden voor den rechterstoel van Christus, opdat een iegelijk wegdrage hetgeen door het lichaam geschiedt, naar dat hij gedaan heeft, hetzij goed, hetzij kwaad.” Dus niet alleen naar het zoogenaamd geloof alleen. Gesteld nu dat hij, terwijl hij leefde nooit in Christus geloofde, maar nadien pas van Hem hoorde, zooals millioenen bij millioenen doen zullen die Zijn Naam in dit leven nooit hebben gehoord. Wat dan? Als zij Hem als hun Verlosser aannemen en hun knie voor Koning Immanuel buigen en gewillig zijn om Zijn wil te gehoorzamen, — Zijn hand kan worden uitgestrekt tot alle deelen van Zijn heelaal — zal Hij op den rechten tijd vergeving schenken aan den bekeerden zondaar. Zoo was den Heere instaat te zeggen : „Zoo waarachtig als ik leef, alle knie zal zich buigen en elke tong zal belijden dat Jezus is de Christus, tot de heerlijkheid van God den Vader.” Dat is een prachtig beginsel waarin we ons verheugen. Maar wat moeten we met deze oordeelgeschiedenis? Wel we moeten allen voor den grooten witten troon verschijnen. Doch is het Jezus de Christus die persoonlijk alleen zal oordeelen? Zal God de Eeuwige Vader door al die eeuwen op den troon zitten om de millioenen en millioenen te oordeelen die voor Hem moeten verschijnen? O, neen.

Wie zullen rechters zijn?

Jezus zeide tot Zijne Apostelen, voorkomende in Mattheus 19 : 28 : „Voorwaar ik zeg u dat gij die mij gevolgd zijt in de wedergeboorte, wanneer de Zoon des menschen zal gezeten zijn op den troon zijner heerlijkheid, dat gij ook zult zitten op twaalf tronen, oordeelende de twaalf geslachten Israëls.” Jezus, diezelfde Jezus, kwam na Zijne opstanding over naar dit westelijk vasteland en verscheen den ouden inwoners, de Nephieten, de nakomelingen van een genoemd naar Nephi. Hij verscheen aan hen in persoon, en vertoonde hen Zijn verzen-lichaam, waarna Hij Zijn Kerk oprichtte en twaalf apostelen verordineerde gelijk als die te Jerusalem en vertelde hen dat de twaalf die Hij daar gekozen had, het uhis Israëls op dat vasteland zou oordeelen, op dit (Amerikaansch) vasteland waar wij wonen; dat de inwoners hier voor hen zouden verschijnen, en de twaalf Apostelen te Jeruzalem, zouden de twaalf discipelen hier weder oordeelen (Mormon 3 : 18, 19). Aldus zal een iegelijk geoordeeld worden.

Neem nu het twintigste hoofdstuk der Openbaring, en zie wat dat zegt. In dat gezicht zegt Johannes : „En ik zag tronen en zij zaten op dezelve en het oordeel was hun gegeven.” En wien zijn zij. Zij zijn die welke rein, rechtvaardig en volmaakt zijn. „Gezegend zijn zij die deel hebben aan de eerste opstanding, want over hen zal de tweede dood geen macht hebben.” Zij zijn de reinen, de oprechten en recht-schappen. Zij zullen de discipelen van Christus zijn en aangedaan worden met die macht welke vereischt is om rechters onder Zijn leiding te zijn,

omdat zij alle dingen hebben overwonnen, en aldus bereid zijn om alles te ontvangen: „Want hij die overwint,” zegt Christus, „zal zitten in mijn troon, en hij die alles overwint zal alles beërven.”

Hier is het vooruitzicht dat we voor ons hebben, mijne broeders en zusters. Al onze geliefden die heengegaan zijn zullen aan het oordeel worden onderworpen; wij moeten geoordeeld worden. Laat ons zorgen wanneer het oordeel voor ons komt, wij in zoo'n toestand zijn dat het goedkeurende woord ons mag worden toegevoegd: „Gij goede en getrouwe dienstknecht... gaat in in de vreugde uws Heeren,” en niet dat een oordeel ons zal treffen dat over zoo vele millioenen zal worden uitgesproken, voor korter of langer tijd. Voor sommigen zal het een langen tijd zijn. Het zal een heelen tijd duren om enkele slechte zielen, die tegen het licht en de kennis gezondigd hebben, te hervormen. Zij zullen hun belooning of straf niet ontgaan, wat het ook zijn mag; en Hij die de belichaming is van gerechtigheid en genade, zal toezien dat we aan een juist oordeel worden onderworpen.

Nu mijne broeders, zusters en vrienden, laat ons rechtvaardig, waar en goed zijn. Laat ons de welvaart van den mensch beoogen.

Heiligheid der Instelling.

Indien er tijd was zou ik Leer en Verbonden nemen, dat de Modernæ Openbaring bevat en u toonen dat God ons heeft geopenbaard dat de grondwetten van ons land door God werden gegeven, dat Hij wijze mannen daarstelde met het doel om die grondwetten te ontwerpen en het ten voordeele van den mensch in 't algemeen is. Op een andere plaats zegt het, dat het ten voordeele van alle vleesch is. Het is onzen plicht deze beginselen der vrijheid van dit land naar anderen over te brengen. Niet dat we verbindtenissen zouden aangaan die in eenige wijze onrechtvaardig zouden zijn, of dat we onze eigen rechten en voorrechten zouden prijsgeven; in 't geheel niet. Maar ik zeg dat de grondwetten van dit land, voor de vrijheid van alle vleesch, waren ontworpen, en voor alle menschen der verschillende natiën, en wij hebben dat Heilige Gebod ontvangen waarvan ik sprak: „Gaat henen tot alle natiën en volken en verkondigt hun het Evangelie.” Een engel is van den hemel gekomen zooals Johannes in de openbaring heeft mogen zien; lees het veertiende hoofdstuk van dat boek. „En ik zag een anderen engel vliegende in het midden des hemels en hij had het eeuwige Evangelie om te verkondigen dengenen die op aarde waren en aan alle geslacht en taal en volk, zeggende met groote stem, vrees God en geeft Hem heerlijkheid, want de ure Zijns oordeels is gekomen.” Dat is onze zending, Heiligen der Laatste Dagen. Onze zending is niet alleen in onze tehuizen en om onze haardsteden, en onze steden, staten of zekere landen het evangelie te verkondigen, doch het is tot de geheele wereld.

Eere zij God in den hooge, vrede op aarde, in de menschen een welbehagen, overal; en zoo spoedig als we kunnen zouden we instemming betuigen tot éénen grooten volkenbond voor de verlossing van den stoffelijken mensch en met Jezus onzen Verlosser, tot voordeel en zaligheid van den geestelijken mensch, zoodat wanneer het oordeel voor ons en anderen komt, alle volkeren in een toestand zijn dat zij een waardig

verslag van zichzelf kunnen geven als zij voor den rechterstoel zullen staan en datgene kunnen ontvangen wat hun deel is, gelijk zij in gerechtigheid en genade van God, onzen hemelschen Vader, zullen ontvangen.

Liefde en welbehagen.

Laat gerechtigheid in onze harten wonen en genade in onze zielen; laat de rechtschapenheid en goeden wil uitgaan tot anderen en weest niet zelfzuchtig. Een zeker hoeveelheid zelfzucht is voor het levensonderhoud noodig; maar hebt uwe naasten lief, hebt zelfs hen die u vervolgen en liegende alle kwaad van u spreken lief. Waarom moet er zooveel kwaad van de menschen gesproken worden. De Heitigen der Laatste Dagen zijn beschuldigd en gesmaad over de geheele wereld, Ik heb onder de naties gereisd en weet het. Wij zijn zeer onrechtvaardig beoordeeld, doch doet gij dat anderen niet. In den grooten strijd tusschen wat genoemd wordt arbeid en kapitaal, zijn er twee zijden, begrijp dat wel. De eene zijde ziet er zeer slecht uit totdat men ook die heeft gehoord. Hoort van beide kanten alvorens te oordeelen. En gij mannen in Israël, die in de raadsvergadering zitting nemen, bedenk dat in het oordeel over uwe medebroeders er altijd twee kanten aan een zaak zijn en alle twee zouden worden onderzocht en gehoord — de beschuldigde zoowel als de beschuldiger — alvorens uw oordeel daarover te vellen. Zoo ook in de gewone zaken des levens; laat u niet meeslepen door een schandaal; vestig niet te veel attentie of waarde aan geruchten. Vele geruchten gaan rond die in 't geheel geen werkelijke fondatie hebben, en het is betreurenswaardig dat de Heiligen der Laatste Dagen daar soms in meegaan, alvorens te weten wat zij tegenstaan. Weest zeker te weten waarvan ge spreekt voordat ge een of andere zijde der zaak zult zijn toegedaan en zelfs is het dan nog slecht om te praten, omdat het niet goed is om kwaad te hooren. Weest geen verspreiders van laster, spreidt veel meer en liever de waarheid; weest goed voor elkander; open uwe harten en ontvang de woorden van den levenden God door de levende godsmannen; help het Evangelie tot in de uiterste hoeken bekend te maken; help in elke mate voor de zaligheid en verlossing der menschen, en geef God de eere voor immer en altoos, voor elke zegen die ge geniet; want gij zijt Zijne kinderen en Hij heeft u lief en begeert dat ge doet wat recht is, zoodat ge de groote belooning moogt ontvangen. God helpe en zegene u daartoe door Jezus Christus. Amen.

Vruchten van Mormonisme voldoende bewijs van de Goddelijke zending van Joseph Smith.

Redevoering, gehouden door Apostel M. J. Ballard op Zondag 8 April 1920.
Salt Lake City.

Ea terwijl zij gevochten hadden voor vrijheid, gelijk een kind zijn eigen speeltuig eischt, wenschte een ieder vast te houden voor hetwelk hij streed en zoo was een ieder vrijheid gegeven om te prediken, wat hij volgens zijn opvatting geloofde en naar zijn beste weten een kerk

oprichtte; en dientengevolge was iedere nieuwe godsdienstovertuiging, die niet overeen kwam met de bestaande kerken, oorzaak van het daarstellen eener andere kerk. Zoodoende bedachten enkelen dat het feit was overzien, dat Jezus de voeten van Zijn Apostelen wiesch en ontvingen een indruk dat het wasschen der voeten het eenige noodzakelijke was en daarop organiseerden zij een kerk met de fundamenteele leerstelling „Wassching der voeten”. Anderen dachten dat zij een merkwaardig punt ontdekt hadden in: dat de Christenen het rechte pad verlaten hadden, om op den eersten dag der week sabbath te vieren, dachten dat het een dwaling en groote zonde was en dat de zevende eenige en goedgekeurde dag van aanbidding was en zoo ontstond weder een nieuwe kerk. Zoodoende is de wereld toenemende in gezindten, totdat er honderden zijn, een ieder met gevoelens van „dit is noodzakelijk” en „dat is niet noodig”.

Het visioen van Joseph Smith.

Te midden van deze verwarring las Joseph Smith, licht zoekende, deze veelbelovende woorden van Jacobus: „Indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begeere die een iegelijk medelijkt geeft, en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden. Zijn getuigenis is, dat hij den Heer zocht in een klein bosch, behoorende bij zijns vaders boerderij en daar in de dagen waarin wij leven een glorieijke openbaring ontving, want hem verschenen Onze Hemelsche Vader en Zijn zoon Jezus Christus.

In antwoord op zijn vraag: welke van alle godsdiensten recht waren en bij welke hij zich zou aansluiten, werd hem gezegd door de eenigste autoriteit die de vraag kon beantwoorden, ik kan het niet beantwoorden, noch eenige andere godsdienstleeraar kan zeggen: dit is recht en dat is verkeerd. Eén slechts heeft het recht om te spreken en dat is de persoon, die de levende fontein is van het Christelijk geloof, de Heere Jezus Christus; en tenzij Hij spreekt zal er verwarring en strijd zijn. — Hij sprak tot den profeet Joseph Smith en gaf als antwoord, dat alle godsdiensten verkeerd waren, dat ze den weg verloren, het geloof verlaten, de leerstellingen veranderd, welke Hij gaf, en de leerstelling der menschen aangenomen hadden, een vorm van godzaligheid hebbende, evenwel de kracht derzelve verloochnende, dat hij zich nergens bij aan moest sluiten en zich onzijdig moest houden; en de verzekering was hem gegeven, dat hetgene wat verloren was, hersteld zoude worden. En nu op deze manier zijn wij bekend geworden met het positieve, in betrekking tot de leerstelling des doops. Na de wonderbare verschijning inlichting zoekende omtrent het doopen, want hoewel Joseph Smith den bijbel had gelezen, wist hij niets meer omtrent doopen dan iemand anders en wij zouden niets meer weten dan onze protestantsche broeders. indien de Heere het niet geopenbaard had. Zoo in dat zelfde licht tot hetwelk hij bevolen was te gaan, zoekende, ontving hij de overtuiging, dat op een zekeren tijd en plaats hem zijne rechtvaardige begeerten geschonken zouden worden, dat een boodschapper hem, in betrekking tot den doop, zoude onderrichten. De persoon die hem volgens belofte verscheen, niet in een droom des nachts, maar op den klaarlichten dag,

sprekende met Joseph Smith en Oliver Cowdery, als de eene mensch met den anderen, verklaarde dat hij Johannes den Dooper was, de beste autoriteit op den doop in de wereld en hij deelde hun mede, dat er niemand op aarde was, die volmacht had om te doopen, waarvan ze natuurlijk niet ten volle bewust waren geweest. En Hij legde Zijne handen op hunne hoofden, bevestigende de sleutelen en de volmacht van het Aäronische Priesterschap, dat het recht geeft om te doopen, En dan stond Hij aan den oever der stroom en gaf aanwijzing tot de twee eersten in deze bedeeling. De twee eerste leden in de mormoonsche kerk waren ingelijfd bij een niet minder persoon dan Johannes den Dooper; onder zijn onmiddellijk toezicht en volmacht gaf hij de woorden, de formule der Ceremonie, vandaar ontvingen wij den doop, niet uit den bijbel, hoewel wij vooraan staan onder de menschen in de wereld in de eerbiediging der heiligheid der Schriften, weten wij dat dat niet voldoende is om iemand te machtigen in den naam des Heeren te handelen. Johannes de Dooper vertelde Joseph Smith, dat hij gezond was onder de aanwijzing van Petrus, Johannes en Jacobus, die in den waren tijd het hoogere of Melchizedeksche Priesterschap zouden brengen. Nauwlijks verliep er een maand, niet in een droom bij nacht, maar in het volle daglicht, of de profeten Gods: Petrus, Jacobus en Johannes, verschenen op aarde en legden hunne handen op de hoofden der sterfelijke wezens. Het gewicht en den indruk hunner handen werden gevoeld; hunne stemmen gehoord, waarmede zij op Joseph Smith en zijn metgezel het Melchizedeksche Priesterschap bevestigden, zijnde de sleutelen en volmacht om de kerk van Jezus Christus te organiseren, het heilig Apostel-amt.

Het maakt voor ons weinig verschil, wat Petrus in Rome deed; wij hebben het laatste woord van Petrus. De aanspraken naar welke ik heb verwezen, mogen ons worden voorgelegd, wij hebben evenwel een later woord en dat laatste woord van Petrus is, dat hij door machtiging van Jezus Christus, op menschen van deze dagen al de machten, sleutelen, en autoriteit bevestigde, die hij zelf als een Apostel des Heeren Jezus Christus op aarde had gehad, en alle ouderlingen der Mormoonsche Kerk kunnen hun autoriteit tot het doopen, door de tweede, derde of vierde lijn terug vinden, ontvangen te zijn van Johannes den Dooper, Het recht dat hij bezit tot oplegging der handen op den gedoopten geloovige om op hem de gave des Heiligen Geestes te bevestigen, den doop des vuurs en des Geestes kan terug gebracht worden na twee, drie of vier linies, tot de apostolische bediening van Petrus, Jacobus en Johannes, die onder de van Christus persoonlijke ontvangen hebbende macht en opdracht, handelden. Dat is de reden waarom wij den doop en oplegging der handen tot het ontvangen van den Heiligen Geest, prediken. En deze kerk was georganiseerd met profeten, Apostelen, herders, evangelisten en leeraars, niet omdat wij de Schriften beter verstonden als anderen, maar omdat de Heere zich openbaarde en boodschappers zond.

(Wordt vervolgd.)

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
JOHN P. BILLYWHITE.

Assistent:
W. WOLTJER.

Rijmpreekjes.

No. 1. Van Huizen, Schelpen en Parels.

Mijn jeugdtijd op een Waddeneiland (Terschelling, als u 't vragen mocht) vergeet ik nooit: 't bebloemde weiland, 't behelmd duin, waar 'k eieren zocht; het zeestrand waar de branding ruischte haar monozang bij zomerdag, of wel, in 't najaar, beukte en bruiste met daverend, donderend gezag — 't was éénig, mooi! En o, hoe haakte elk schoolkind naar één dag, héél groot; dat was als men een proeftocht maakte met Midlands („onze") reddingboot. Die boot stond op een zwaren wagen, een tiental paarden ging ervoor; en Midlands schooljeugd (wat behagen!) ging blootsvoets mee langs 't mulle spoor.

Straks dreef de boot daar op de baren, maar wij, wij bleven aan het strand, waar wij haar schier vergeten waren, zóó stoeiden we aan den waterkant. Wij gingen met de golfjes spelen. Wat deerde 't, werden we soms nat! Wij bouwden huizen en kasteelen en gaarden ons een schelpenschat. Wat heerlijk kinderspel! — „Maar jongen, wat sta je daar beteuterd, zeg!" Daar kwam een golf wat ver gesprongen, en plots is al het bouwwerk weg! Vernield! Wat heb ik daaraan later teruggedacht, o menigmaal! Ik bouwde soms als toen aan 't water... één golfslag — weg was 't ideaal!

De Zee der Eeuwigheid ligt vóór ons: wij zijn als kinderen vaak aan 't strand; de huizen en kasteelen door ons gebouwd, ze zijn zoo vaak van zand! Wij spelen óók met leege schelpen, en als de zee hen medesleurt, dan zijn de tranen niet te stelpen om 't leed dat ons het hart verscheurt! Het leven is gewichtig, vrinden, geen schiep, geen zandhuis dient beschreid. Wij moeten rotsgrond, houvast vinden in deze Zee der Eeuwigheid die ons omspoelt en zal vernielen ons zandgebouw, ons kinderspel. Kent gij de Steun voor menschenzielen, kent ge de Rots der Eeuwen wel?

Wij zien de Zee rondom ons woelen, we zien hoe alles schier vergaat. Wij kunnen echter óók gevoelen de Rots die onverwrikbaar staat, want Ze is de Grootste der Magneten en is een Vuurbaak bovendien. Wij kunnen hier *gevoelen, weten, beleven, ondervinden, zien*. Mijn vrienden, dát is parelsgrānen: een schat die eeuwig zal bestaan. Geen woelen der veranderingsbaren zal *zielenrijkdom* doen vergaan. 't Geloof dat werkt komt tot aanschouwen, de ziel die streeft wordt eens gewaar. O vrienden, dát is huizenbouwen, kasteelen onvernietigbaar!

Salt Lake City, Utah.

FRANK I. KOOYMAN.

Mitra en ons Kerstfeest.

Van Mitra, lang geleên de Zonnegod der Perzen,
Wil ik u vertellen hier in kunsteloze verzen:

Van Afrika's woestijn tot Schotlands groene dalen
Vond men ruïnen die van Mitra's dienst verkalen.

Die dienst — in Christus' tijd bestond hij en ook eerder.
Na de eerste eeuw nog werd Comodus een vereerder.

Comodus was een vorst, een keizer der Romeinen;
En wat één groote deed, dat deden vele kleinen.

Mitra, de Lichtgod, 't verpersoonlijkt zonnegloren,
Was, zoo verklaarde men, in 't heuvelland geboren.

't Was 't vrome herdervolk dat Mitra daar te midden
Der groene heuvelen aanvankelijk ging aanbidden.

Hij redde 't menschdom van een vraatstier — deed hem sterven;
Wiens bloed de wijnstok werd, zijn beendermerg de tarwe.

Geloov'gen werden na den doop gerekend bij de
Gerechtigden tot 't brood-en-wijn-feestmaal, 't gewijde.

Van dezen Zonnegod komt Zondag; hem ter eere
Heet de eerste weekdag zóó — nú heilig onzen Heere.

Mitra's jaardag viel in December, door gewijden
Den vijf-en-twintigsten gevierd met groot-verblijden.

Een huislijk hoogtij was 't, dat weldra algemeen werd,
Zooals 't Saturnusfeest, waarmee het later één werd.

Zoo'n feesttij trok het volk — als nu de volgelingen
Van Jezus Christus 't eens verchristelijken gingen?

Waarom hier niet gezegd: „Verheugt u en weest blijde!
„Saturnus, Mitra, oh, ze zijn verdichtsels beide.

„Uw vreugde en vroolijkheid hoeft ge echter niet te derven,
„Maar viert uw feest voor Hem die leeft en nooit zal sterven.”

Och ja, waarom ook niet? En zoo, van lieverlede,
Kwam Christus in de plaats die de afgod eens bekleedde.

Mitra's geboortedag ging meer en meer vervagen,
Tot hij geheel verdween in 't Kerstfeest onzer dagen.

Salt Lake City, Utah.
Kerstmis 1920.

FRANK I. KOOYMAN.

Aanteekening: Dat de Heiland niet op 25 December geboren werd, wordt zoowel door geleerden als door moderne openbaring gestaaft. De 6de April is volgens den Profet Joseph Smith de datum van die gewichtige gebeurtenis. Tot deze conclusie zijn ook vele geleerde navorschers gekomen. Wie dat verder naspeuren wil, wordt verwezen naar een pas verschenen boekje: „Prophecies of Joseph Smith and their Fulfillment“ (Profetiën van Joseph Smith en hunne Vervulling) waarin een interessant hoofdstuk aan dat onderwerp gewijd is. K.

Een bezoek aan Missouri.

Door Dr. SEYMOUR B. YONUG.

Bij mijn laatste bezoek aan het bloedbad, terzijde van Haun's Molen te Shoal Creek, Clay-graafschap Missouri, was ik meer dan ooit onder den indruk, van het wonderbaarlijke geloof en geduld, welke die kleine groep bannelingen, getoond hadden te bezitten.

Zij waren uit Kirtland, Ohio gevlucht, om een nieuwe woonplaats te zoeken, waar en wanneer hunne reis zou eindigen, wisten zij niet.

Eene meneer Haun was in het bezit van een molen te Shoal Creek, ongeveer negen mijlen ten noord-oosten van Far-West, en het was bij deze molen, dat die kleine kolonie, daklooze Mormonen, kampeerden, om een paar dagen rust te nemen voor zichzelf en hunne paarden.

Mijnheer Haun, een goedhartig man, nam verscheidene van de mannen in zijn dienst om behulpzaam te zijn in den molen en hierdoor werden zij in staat gesteld hunne schrale voorraad proviand te vermeerderen, terwijl een van hen, met name Warren Smith, van beroep smid, onder-tusschen de wagens repareerden en de paarden besloeg; hierdoor was er een ongewone bedrijvigheid in het tot hiertoe kleine en slaperige Missouri stadje gekomen.

Enkele broeders kochten timmerhout van den zaagmolen, welke ook aan den Heer Haun behoorde, en door dezelfde waterkracht in beweging werd gebracht, als de korenmolen. Van dit hout maakten zij kleine hutten als onderdak voor de hinnen.

De Herfst naderde en de nachten werden alreeds koud, zoodat men besloot, gedurende den winter daar te blijven en dan in het vroege voorjaar hun reis naar het Westen te hervatten. Maar op den avond van 28 Sept. 1838 werd deze rust en oogenschijnlijke veiligheid verstoord door het plotseling verschijnen van een troep gewapende ruiters, die, zoo spoedig als zij in de nabijheid van het Mormoonsche kamp kwamen, begonnen te schieten op de mannen, die ongewapend waren en wegrenden naar het kreupelhout, om zich te beschermen voor de schoten der aanvallers. Twaalf van de broeders en twee zoonjes van

Warren Smith zochten bescherming in het blokhuis, dat voor smederij gebruikt werd en waar deze aan het werk was.

Het gepeupel omringde spoedig dit huis en stopten de loop en hunner geweren tusschen de klokken en beschoten de mannen die geheel onmachtig waren zich te verdedigen.

Nadat zij allen waren neergeschoten, behalve de twee kleine jongens Alma en Sardijs Smith, die, hun vader ziende vallen, bij het eerste salvo, onder de blaasbalg naast het doode lichaam van hun vader kropen, kwamen vier of vijf van de booswichten binnen, om te zien of allen dood waren en stompte iedere gevallene met hun geweer. Zoo kwamen zij ook op de plaats waar de smid onder zijn eigen blaasbalg lag, met zijn twee kleine jongens bij hem. Kleine Sardijs Smith, 6 jaar oud, werd in leven bevonden en het kleine kind zeide: Schiet mij als 't u blijft niet dood mijnheer, ik ben maar een kleine jongen, ik kan niemand kwaad doen. Kinderen worden groot, kreeg hij ten antwoord en de booswicht schoot hem dwars door het hoofd heen. Daarna doodde hij ook, zooals hij dacht, den ouderen jongen, Alma Smith, die aan de andere zijde van zijn vader zich verborgen hield. Een ander vuurde bovendien nog een schot in de heup van den jongen, die het been verbrijzelde, en het vleesch openreet tot op het gewricht. Hoewel de wond niet ongeneeslijk bleek, was het toch noodig, dat een liefdevolle moeder hem jarenlang verpleegde, tot hij ten laatste herstelde. Den volgenden morgen was helder en klaar, doch eenige uren na zonsopgang was er geen leven te zien in het kleine Mormoonsche kamp. Na een poos kwamen de vrouwen en moeders naar hunne echtgenooten en vaders zoeken. Maar helaas, er kwam alleen antwoord van vijf of zes mannen, die een schuilplaats in een klein boschje in de nabijheid hadden gevonden. Wat een verschrikkelijken aanblik voor deze weduwen en weezen, toen zij in de smederij kwamen en de vermoorden zagen liggen. Zij vonden ook vier mannen voor de smederij dood liggen, die getroffen waren voor zij het huis bereikten. De zestien doode lichamen van de mannen en de kleine Sardijs Smith, werden tezamen gebracht en teeder neergelegd in een groeve, bij een oude droge wel toebereid, en daar met zorg bedekt met aarde.

Daar rusten hunne overblijfselen nog steeds, wachtende op Gods roepstem, die zij zeker zullen hooren, „Gij vermoorde heiligen van Haunt Molen's bloedbad, komt voort om een martelaarskroon te ontvangen, en uwe verminkte lichamen weder hersteld, gekroond met oneindige jeugd en schoonheid, en het eeuwige leven." Deze verschrikkelijke gebeurtenis schijnt het geloof van de overige leden van die kleine groep Heiligen der Laatste Dagen niet verzwakt te hebben, want na een weinig dagen van rust en gebed verzamelden de broederen, die het bloedbad ontkomen waren, de weduwen en weezen en hunne eigen families, en zetten hunne reis verder westwaarts voort.

Na het doortrekken van den staat Missouri, bereikten zij de Mississippi rivier, nabij Quincy, Illinois, in den winter van 1838-'39.

Nadat zij de rivier overgetrokken waren, vonden zij een rustplaats voor den winter bij de goedhartige menschen van Quincy.

Groot zijn.

Door DOUGLAS BRIAN.

Iedereen verlangt in een of ander opzicht groot te zijn. Ik bedoel hier niet mede, vermaard, deze woorden worden dikwijls met elkander verward.

Maar grootheid, ware grootheid, is wenschelijk voor iedereen.

Er zijn drie dingen noodig om groot te zijn: talent, gelegenheid en werk.

Ik geloof niet dat er ooit een man geboren is of komen zal, zonder talent.

Ik geloof dat iedere man het een of andere ding beter kan doen dan zijn medemensch.

Het kan zijn dat de balling dezelfde dapperheid ten toon spreidt welke Washington en Pershing kenmerkten.

Misschien zou de onstuimige ruwheid van den barbaar, op de juiste wijze geleidt, hetzelfde ruwe materiaal blijken te zijn, van welke de manlijke kracht en macht van een Roosevelt was gemaakt.

Het is niet het gebrek aan talent, maar het gemis aan ontwikkeling dat ons benadeelt.

Talent, zonder de gelegenheid om het te ontplooien, is nutteloos.

Gray zegt:

„Zoo menige bloem is geboren om ongezien te bloeien en verbeuzelt zijn zoetheid aan de woestijnlucht.”

Dat is waar, maar ik vrees, dat vele van hen bloemen waren, voor wien God een weg bereid had, om te gaan van den woestijn naar een plaats in de harten der menschen, welke alleen ingenomen wordt door hen, die het verdienen.

De gelegenheid komt maar eens en dat is, niet wanneer gij begunstigt wordt door een koning, of u stelt onder de bescherming van een groot man, maar als gij zegt of nalaat te zeggen „ik wil”!

En nu komt het werk.

O, dat is het struikelblok.

Geduld, volharding, plicht en vele andere dingen zijn wegwijzers naar grootheid, maar alles vereischt goed, hard, solied werken van een of andere soort.

En dit wordt niet altijd ingezien.

Wij verontschuldigen onze nalatigheid op velerlei wijze.

Sommigen hebben een slechte gezondheid, anderen hebben genoeg talent om werken onnoodig te maken. Weer anderen wachten op de goede gelegenheid om te werken; maar laat ons onszelven niet misleiden. Het werk is daar, en *moet gedaan worden*.

En zoo zeg ik:

Zoekt en ontwikkelt het talent dat gij hebt. Zeg „ik wil” met een beslistheid en ijver, die alle ontmoediging en tegenstand zal overwinnen. *Werk!* dan mijne vrienden en gij zult *groot* zijn.

OGDEN UTAH.

Uit ons eigen Zendingsveld.

Zondag 16-1-'21.

Zeer geliefde Broeders en Zusters in Christus,

Het is u zeker vreemd mijne getuigenis in ons geliefd tijdschrift „De Ster“ te lezen? Doch waar zoo'n groot wonder, want een wonder is het, mij ten deel is gevallen, kan ik onmogelijk zwijgen. O, ik wenschte dat ik de taal der Engelen had, om het den volke bekend te maken.

U moet dan weten dat ik niet goed in orde was en vreeselijk pijn in mijn keel had waarom ik naar de keuken ging om den gorgeldrank, die daar stond, te gebruiken. Daar stond echter ook buiten mijn weten een andere flesch, die geest van ammoniac bevatte, er precies uitzieende als de gorgeldrank. En... o, wat een smartelijke vergissing, nam ik daar de verkeerde flesch, en haastig als ik gewoonlijk ben, nam ik een slok, waardoor ik mijn tong en keel geheel verbrandde en van schrik doorslikkende, ook inwendig. En wat een vreeselijke pijn dat was zal ieder weten die het vergif kent.

Het was Zondag, dadelijk om een dokter gehold, die eindelijk na een uur van lijden kwam opdagen. Ja en die schrok zoo, dat zijne edele twee maal een verkeerd recept schreef. Ik wist geen raad van de pijn, alles zwol op en werd overdekt met blaren. De dokter keek in mijn keel, kwam in vijftien minuten driemaal terug en zegt tegen mijn man: „houdt u maar een oog in 't zeil,” denkende dat ik wel spoedig zou sterven. Mijn man daardoor buiten zichzelf van de schrik. Maar toen mijn oudste dochter thuis kwam, verzocht zij de zendelingen zoo spoedig mogelijk te komen.

En zoo gauw als de dienstknechten van den Almachtigen God mij gezalfd hadden, begon ik mij beter te gevoelen.

O, geliefde broeders en zusters, wat zou een Evangelie, zonder deze rijke zegeningen, voor de Heiligen der Laatste Dagen zijn. En zij zijn toch immers beloofd door onzen Hemelschen Vader, dat indien Zijne kinderen Zijne geboden leven, zij deze zullen ontvangen. Mijn lof en dank is groot over en voor deze gaven van genade en waarachtigheid, van het Evangelie van Jezus Christus. En ik heb kunnen gevoelen dat de gebeden, die door u tot den Troon der Genade, voor mij opgezonden zijn, verhoord werden. Ja, geliefden, laten wij elkander altijd in onze gebeden opdragen, in daad en woord, dat God u en mij beware, is de bede uwer zuster in Christus.

ELIZABETH J. VAHRMEIJER.

De Dordtsche gemeente hield Zondag 30 Januari een buitengewone vergadering, die zeer bevredigend is geweest. Ongeveer honderd vreemdelingen waren er aanwezig en veel lectuur werd uitgegeven. Zendings-President John P. Lillywhite en Conferentie-President Abraham Dalebout waren daarvoor naar Dordrecht overgekomen. De Heere geve, dat de belangstelling daar getoond, niet slechts in dat oogenblik moge zitten, maar dat het Evangelie der waarheid aller harten moge hebben bewerkt en het vruchten moge brengen. Ouderlingen John Vreeken en Jan Koning die daar arbeiden, zij veel succes toegewenscht. Ouderlingen Gerrit van der Waard en Samuel R. Carpenter waren mede aanwezig.

Van over den Oceaen.

Salt Lake City, 8 Dec. 1920.

Geliefde broeders, zusters en vrienden der Ster,

Daar het kort bij Nieuwjaar is en ik al eerder eens plan had een klein plaatsje in „De Ster” te vragen, vind ik het een mooie gelegenheid U allen eens iets van mij te laten hooren. In de eerste plaats wensch ik allen een gelukkig Nieuwjaar toe.

Ik hoop, een ieder zal in het komende jaar de wenschen van zijn hart, in zoover ze goed voor U zijn, vervuld krijgen.

Velen van U zullen misschien gedacht hebben dat ik Holland vergeten was. Dat nooit geliefden, nooit zal ik Holland vergeten en nog minder de zaal „Excelsior” in de St. Jansstraat. Onder de gelukkigste uren van mijn leven in Holland, behooren de uren in „Excelsior”, daar waar ik mij één gevoelde met het volk van God vergaderd te zijn en Hem te danken voor het evangelie ons geschonken in dezen laatsten tijd. Nog meer gelukkig gevoel ik mij hier in de toppen der bergen, daar waap Gods profeten zijn en zijn Tempel is gebouwd, waarin wij het zoo gelukaanbrengende werk kunnen doen. Gelukaanbrengend voor hen, waarvoor we plaatsvervangers zijn en voor onszelf. Mijn getuigenis is hier sterker als ooit te voren en ik hoop en bid dat die getuigenis steeds zal toenemen. Alhoewel hier evenals in het oude vaderland, moeilijkheden zijn mede te maken, dikwijls waar we zé het minste verwachtten en soms zoo, dat ze ons doen wankelen, ik hoop voorwaarts te gaan in het land Zion, hoewel in zwakke krachten dikwijls vallende en weer opstaande, in het evangelie van Christus.

Velen van U, zoo niet allen, hoop ik eenmaal te zien in Zion.

Laat ons allen getrouw en standvastig blijven, zoowel in Holland als in Zion en niet om ons heen zien naar wat anderen doen, maar in dat opzicht heel egoïstisch zijn en zelf het evangelie leven, een voorbeeld gevend aan hen die ons omringen.

Met nogmaals mijn beste wenschen aan U allen en vele hartelijke groeten,

Uwe zuster in het eeuwig Evangelie:

MARIA H. VAN SMAALEN,

7th West. 836 Simondi Ave, Salt Lake City, Utah.

Tot weerziens!

Ontslagen.

Aan de Zusters-zendingen Gonda Sneider en Johanna C. Mos te Amsterdam werd van haren arbeid als zoodanig eervol ontslag verleend.

Zuster Jacoba Doris te Groningen werd eveneens als zoodanig eervol ontslag verleend.

Conferentie-Aankondiging.

De halfjaarlijksche conferentie te Amsterdam zal gehouden worden, den 27en Februari. Drie vergaderingen worden gehouden. 's Morgens om 10 uur en 's avonds om 7 uur in het gebouw „Frascati", Oudezijds-Voorburgwal. 's Middags half drie in Nes 27—29.

Door de komst van vele zendelingen uit Zion beloofd deze conferentie weer een groote te zijn.

Leden en vrienden worden dringend verzocht deze belangrijke conferentie bij te wonen.

Aangekomen.

Met het s.s. Rijndam arriveerden 18 Januari, Ouderlingen Ruben E. Cardwell, W. Levi. Phillips; Karl. M. Richards; Samuel R. Carpenter, allen van Salt Lake City en Pieter S. Mietus van Ogden. Hun zijn respectievelijk de volgende plaatsen als veld van arbeid aangewezen: Amsterdam, Arnhem, Luik, Rotterdam en Utrecht.

Met het s.s. Rotterdam, ingekomen den 14en Februari, arriveerden Ouderlingen Heiko Boekweg en Harm Dallinga, beiden van Ogden.

Overleden.

Van uit Amerika werd ons bericht dat zuster Pieterrella Jacoba Lute, echtgenoot van Francois Lute, het tijdelijke met het eeuwige heeft verwisseld. Zij werd 10 Maart 1865 te Sluis (Zeeland) geboren. Door Ouderling W. R. Taylor werd zij 30 Mei 1913 gedoopt en door Ouderling A. Bosch den 1en Juni 1913 bevestigd. 22 Juli 1914 emigreerde zij naar Amerika.

INHOUD.

's Menschen Geestelijke en Stoffelijke Schepping slot) Blz 49 Vruchten van Mormonisme ect. vervolgd. " 54 Rijmpreekjes No. 1 " 57 Mitra en ons Kerstfeest (ge- dicht) " 58 Een bezoek aan Missouri . . . 59		Groot zijn Blz. 61 Uit ons eigen zendingsveld " 62 Van over den Oceaan . . " 63 Ontslagen " 63 Conferentie Aankondiging . " 64 Aangekomen " 64 Overleden " 64
--	--	---

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.